

начани, а четвъртият воденичарът, владѣтелият на воденичарата, Димчо Дерменджиата, не тукашеят, а доселѣ нѣкъдѣ стѣ къмъ Кърѣзъ-Клиссе. Въ него се вѣдяха лири макаръ той рѣдко и да седѣше на воденичарата; него го не виждаха въ града, но той знаеше всичко, каквото се върши тамъ. Заптивитѣ всѣкога стиваха при него да пиятъ ракия, а агитѣ, като отиваха съ вучетата на ловъ въ Балканскитѣ гори и ярове, отъ неговиитѣ стѣль си запалваха чебунитѣ и цигаритѣ. Съ агитѣ ловджии и съ заптивитѣ, за безопасностъ, той живуваше добръ, а тѣ му разказваха което видяха и чуваха. Всички считаха Димча за отличенъ человекъ. Мюфтията много го обичаше, и веднѣжъ едвамъ не прокълна надяя, защото той наричалъ Димча *тавукчия* — кокошаринъ. *Тавукчията* при хайдутина е сжшто, което е шакала при лева въ време на ловъ. Мюфтията казвалъ: „Димчо за това е мигръ *тавукчия*, защото и на кокошвата нѣма да стори зло“.

Причината за тази кавга била слѣдующата. Прѣди нѣколко години султанската ноца всеяла голѣма сума злато отъ Едерне въ Русуеъ, и по пжтя била разграбена. Цѣлийтъ градъ рикалъ че сбъртъ е направенъ по заповѣдта на кайзакамина (мюфесарифляци и велаети тогава още вѣмаше), видѣли даже какъ донесли нему паритѣ въ кѣщи, дѣто били събрани на съвѣщание партизавитѣ на Кайзакамина. Димчо, който знаеялъ всичко, почувъ тойзи слухъ, отишалъ съ донесение при кайзакамина и, по обичая на райтѣ, донесалъ му подаръкъ едно шише нѣквака си огненна ракия. Отъ мъкотия приятно е человеку да са пияне. Въ сжщата ношъ кайзакамина се прѣселилъ въ вѣчностъ. Разбойницитѣ не се намѣрили и прѣстачали за тѣхъ да спомѣнуваги, а ограбениитѣ пари събрали стѣ цѣлий санджакъ, въ видѣ на глоба. Кадията, безъ да обръща внимание на слѣдствието, все смѣсвалъ името на Димчо, и веднѣжъ, отъ петриѣние, прожълвилъ: той е *тавукчия*. Но тойзи прѣкоръ не прѣвминалъ прѣзъ прагътъ на негови домъ, поради което и Дерменджиата не прѣкръстили на *тавукчия*, а го наричали, както и прѣди, Дерменджи Димчо, или воденичарина.